

Carles Porta: «A la Maria Àngels Feliu mai se l'ha acompanyat com a víctima»

Carles Porta publica «La farmacèutica», on explica per primera vegada la història completa del segrest d'Olot, des del punt de vista de la víctima

Carles Porta

S'ha especialitzat en històries truculentes?
Home, això de truculentes és un terme...

No em refereixo a com les explica vostè, sinó a les històries en si. Bé, diria que són històries fosques, amb crims. Per mi són històries potents, amb pes narratiu.

Els segrestadors d'Olot eren tan sapastres com els de Fargo?

Crec que sí, tot el que van fer demostra que no eren intel·ligents. Van fer malament tot el que podien fer malament. Eren tan sapastres o més que els de Fargo.

Per segrestar algú, s'han de tenir estudis?

(Riallada) Suposo que s'han de tenir per fer de tot. Cobrar un rescat no és fàcil, potser haurien d'haver copiat de l'ETA, que ho va fer durant anys. Però aquests tenien estudis.

Quin va ser el seu principal error?

Suposo que va ser fer-ho (riu). L'avarícia, l'ambició, no entendre que segrestar algú és complicat. Tot va ser un cúmul d'errors. També de la Guàrdia Civil.

Quin va ser el principal error dels investigadors?

L'excés de confiança, van pensar que ho resoldrien en cinc minuts. S'estaven equivocant i cada dia que passava les equivocacions eren més grans. També és cert que és molt difícil atrapar algú que no fa res lògic, que no es comporta amb cap coherència. No saben com cobrar, no compleixen res, no es presenten a cap cita... És més còmic que Fargo però amb la tragèdia d'una dona tot darrere.

Han admès aquests errors?

Ni guàrdies civils ni jutges ho admeten mai públicament. Però en converses privades, tots ho han reconegut.

Hi havia més gent implicada?

Crec que no. He llegit el sumari, he parlat amb molta gent, i crec que no.

Ha parlat de llibre amb la víctima?

No, però per gent propera sé que està descontenta, no li agrada que algú remogui el passat. Sap que el llibre no li fa mal, però òbviament torna a posar damunt la taula el seu dolor i això no és agradable.

Com afecta la vida un segrest?

Provoca un terrabastall enorme. Primer, un sentiment de culpa, la Maria Àngels se sentia culpable del patiment de la família, i crec que encara no ha superat aquest sentiment. Després, un patiment físic: va passar setze mesos ajupida, mal nodrida, sense higiene... això s'arrossega molts anys. Psicològicament deixa una empremta traumàtica que probablement no se superi mai.

I familiarment?

Els fills eren molt petits, van estar setze mesos sense mare. Quan va tornar gairebé no la coneixien. I després les seqüeles físiques i psicològiques. Això destrossa una família. I després la desconfiança de la nostra societat, que sempre és estigmatitzadora. A aquesta dona mai no se l'ha acompanyat com a víctima.

Quan una dona desapareix sempre hi ha qui pensa que s'ha fugat?

És clar, això és el que van dir d'ella, que si havia marxat amb una nòvia o amb un nòvio, que l'havien vist a l'estranger... És terrible patir això i que no et creuin. Tenim tendència a creure sempre la part més negativa de tot.

La més truculenta, ja ho deia jo.

Probablement. No podíem creure que la dignitat d'aquella dona no amagués una mentida. I, en canvi, ens creiem grans mentides tot i saber que ho són.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2021/03/09/maria-angels-mai-se-laposhha/1093260.html?utm_source=rss